

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர் 421)

Jul (1) / 2024

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம்3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்4
3. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....5
4. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....18

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 241)

உபாங்க முத்திரை

29. உபாங்க த்ரியுகஸ்யாத முத்ரா ஏதா நிசாமய

அங்குலீ: ச்லேஷயேத் ஸர்வாச்சதஸ்த்ரோ தக்ஷிணாஸ்திதா:

30. தாஸாம் மூலே ததாங்குஷ்டம் திர்யஞ்சம் விநிவேசயேத்

உபாங்காநாம் இயம் முத்ரா தயா தத் தத் ஸ்ப்ருசேத் மதம்

குறிப்பு - இந்த முத்ரையானது வயிறு, பின்புறம், கைகள், முஷ்டிகள் மற்றும் கால்களுக்கு உரியது ஆகும்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி – 108)

[திரையின் மறைவிலிருந்து]

138. தர்க வ்யாக்ருதி தந்த்ர சிக்ஷிததிய: பசேஷஷு பாஹ்யேஷு அபி
ப்ரத்யக்ஷீக்ருத பௌருஷா வயமமீ மத்யேஸபம் ப்ருமஹே
வாதாடோபம் உபேயுஷ: ப்ரதிபடாந் ஆஸேதுஹைமாசலம்
தூலாயாபி த்ருணாய வா ந ச துஷ்ச்சேதாய மந்யாமஹே

பொருள் – தர்க்கம், இலக்கணம், மீமாம்ஸை ஆகிய சாஸ்த்ரங்களில் ஆழ்ந்த கல்வி
மூலம் பெற்ற புத்தியுடன் உள்ளவர்களும், இவற்றைத் தவிர உள்ள மற்ற
விஷயங்களிலும் எங்களுடைய ஆழ்ந்த அறிவை வெளிப்படுத்தியவர்களும் ஆகிய
நாங்கள், இந்த நடு சபையில், “ஸேது பாலம் தொடங்கி, இமயமலை முடிய உள்ள
அனைத்து பகுதிகளிலும், எங்களை எதிர்த்து வாதாடுபவர்களைப் பருத்தி
போன்றும், ஒரு புல்லைப் போன்றும், தவிடு போன்றும் கூட நாங்கள்
கருதுவதில்லை”, என்று கூறுவோம்.

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி – 386)

5-9-1 மான் ஏய் நோக்கு நல்லீர் வைகலும் வினையேன் மெலிய
வான் ஆர் வண் கமுகும் மது மல்லிகை கமமும்
தேன் ஆர் சோலைகள் சூழ் திருவல்லவாழ் உறையும்
கோனாரை அடியேன் அடி கூடுவது என்று கொலோ

பொருள் - மானின் பார்வை போன்று பார்வையைக் கொண்டவர்களாக, என் விஷயத்தில், நன்மை செய்வதையே அடையாளமாகக் கொண்டவர்களாக உள்ளவர்களே! நான் எண்ணியபடி அவனை அடைந்து, அவனுடன் கலந்து பழக இயலாமல் உள்ளதற்குக் காரணமாக பாபங்கள் கொண்ட நான், எப்போதும் மெலிந்தபடி நிற்கிறேன். ஆகாயம் முழுவதும் நிறையும்படியாக, தன்னுடன் சேர்ந்த மல்லிகைக்கொடிக்குத் தனது உடலை அளிக்கவல்ல தாராள குணம் கொண்ட பாக்கு மரங்கள், அதனுடன் சேர்ந்துள்ளதான தேன் நிறைந்து மல்லிகை ஆகியவை எப்போதும் பரிமளம் வீசியபடியும், வண்டுகளால் சூழ்ந்தபடியும் உள்ள சோலைகள் சூழ்ந்த திருவல்லவாழில், எப்போதும் வசிப்பவனும், இயல்பாகவே எஜமானனாக உள்ளவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளில் நான் சேர்வது எந்த நாளிலோ என்கிறார்.

அவதாரிகை - தோழிமாரைக் குறித்து, திருவல்லவாழிலே நின்றருளின ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளைக் கிட்டப்பெறுவதென்றோ வென்கிறார்.

விளக்கம் - “திருவல்லவாழில் நின்றருளும் ஸர்வேச்வரனை அண்டி, அவன் திருவடிகளில் சேர்வது எப்போது?” என்று தனது தோழிமார்களிடம் கேட்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (மானேய் நோக்கு நல்லீர்) “நான் திருவல்லவாழிலே போய்ப் புகும்படி உங்கள் கண்ணாலே குளிர நோக்கி ப்ரஸாதிக்க வேணுமென்கிறாள்” என்று பிள்ளான் பணிக்கும். (மானேய் நோக்கு நல்லீர்) மாணையேய்ந்த நோக்கையுடையீராய் எனக்கு நல்லவர்களே. “பிரிவாற்றாமையாலே நோவுபட்டும், சோலையழகிலே ஈடுபட்டும், நம்முடைய ஹித வசநத்தாலே தளர்ந்துமிருக்கிற இவளுக்கு நம்முடைய நிஷேத வசநம் செவிப்படுமாகில், இவள் மோஹிக்கும்” என்று நிஷேத கார்யம் தோற்றும்படி காதரேசுஷணைகளாய்க் கொண்டிருக்க, “மானேய் நோக்கு நல்லீர்” என்கிறாள்.

விளக்கம் - (மானேய் நோக்கு நல்லீர்) - “நான் திருவல்லவாழில் சென்று சேரும்படியாக உங்கள் கண்களால் என்னை நன்றாகக் கடாஷுக்கவேண்டும் என்று வேண்டுகிறாள்” என்பதாக பிள்ளான் கூறுவர். “நோக்கு” என்பது கண் மற்றும் பார்வை ஆகிய இரண்டையும் குறிக்கும். “நோக்கு” என்பதற்கு “கண்” என்பதாகப் பொருள் கொண்டு உரைக்கிறார்; மான் போன்ற பார்வையும் கண்ணும் கொண்டவர்களாக, எனக்கு நல்லவர்களாக உள்ளவனே! மான் ஒன்று அச்சத்தால் கண்கள் கலங்கி நிற்பது போன்று, எனது துக்கம் கண்டு கலங்கிய கண்கள் கொண்டவர்கள்! “நோக்கு” என்பதற்கு “பார்வை” என்பதாகப் பொருள் கொண்டால், மான் ஒன்று சிநேகத்தால் தனது உறவினர்களைப் பார்ப்பது போன்று, என்னை சிநேகத்துடன் நோக்கவேண்டும் என்பதாகப் பொருள். அடுத்து வேறு ஒரு கருத்தும் கூறுகிறார். தோழிகள் தங்களுக்குள், “இவள் பிரிவாற்றாமையால் துன்பம் அடைகிறாள். திருவல்லவாழின் சோலை அழகில் ஈடுபட்டும், நம்முடைய நன்மை அளிக்கவல்ல சொற்கள் கேட்டும் இவள் மிகவும் தளர்ந்துள்ளாள். இவளுக்கு நம்முடைய ‘செல்லக்கூடாது’ என்று தவிர்க்கும் சொற்களானவை கேட்டால், இவள் மயக்கம் அடைவாள்” என்று கூறியபடி, அந்தச் சொற்கள் அவளுக்குக் கேட்காமல், மான் போன்ற தங்களுடைய பார்வை மூலம் மட்டுமே “போகக் கூடாது” என்பதை உணர்த்துபவர்களாக நோக்கினர். இவர்களை நோக்கி “மானேய் நோக்கு நல்லீர்” என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - இவள் தனக்கு “அநஸூயவே” என்று இவ்வளவேயிறே வேண்டுவது. “இதந்து குஹ்யதமம் ப்ரவக்ஷ்யாமி”; வைப்பாக வைத்தவையுமெல்லாம் சொல்லா நின்றேன் கேள். “அநஸூயவே” அத்தலை குறையற்ற பின்பு இனி இத்தலை கிடக்குமோ.

விளக்கம் - “ஆனால் தனது விருப்பத்தைத் தடுப்பவர்களை நோக்கி “நல்லீர்” என்று கூறுவது பொருந்துமோ?” என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். இவளுக்குக் கீதை (9-1) - அநஸூயவே - குற்றம் குறை இல்லாத தன்மை மட்டுமே வேண்டியது ஆகும். கீதை (9-1) - இதம் து குஹ்யதமம் ப்ரவக்ஷ்யாமி - மிகவும் இரகசியமான இதனை நான் உனக்குக் கூற உள்ளேன் - என்பதாக, மிகவும் இரகசியமாக வைத்துள்ள அனைத்தையும் நான் உனக்குக் கூறுகிறேன் என்கிறார். அதிகாரியாக உள்ள நீ எந்தவிதமான குறையும் இல்லாதபோது, நான் ஏதும் செய்யாமல் இருப்பேனா என்றால், அது மட்டுமே இவளுக்குப் போதுமானது ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (வைகலும் வினையேன் மெலிய) - ஒருகால் மெலிந்து தரித்திருப்பார்க்கன்றே பிரிவாற்றலாவது. (வைகலும் மெலிய) - காலங் கழியக் கழியக் காதல் கழியும்படியிறே விஷயாந்தரங்களை யாதரிப்பார்க்கிருப்பது; மநநம் பண்ணி பாவநையாய், பின்பு தர்சநமாய், ப்ரத்யக்ஷ ஸமாநாகாரமாய், பின்பு சரீர வியோகம் பார்த்திருப்பார் படியிறேயிது. “தஸ்ய”, “மே”; “அத ஸம்பத்ஸ்யே” என்கிற மேலிலுத்தமனோடே கூடவேணுமே. “தாவதேவ சிரம்” - எனக்கு அவ்வளவேகிடாய் விளம்பம். “யாவந்ந விமோக்ஷ்யே”; “அத ஸம்பத்ஸ்யே” - அநந்தரத்தே ஸம்பந்நனாகக் கடவேன். அதாவது “பரஞ்ஜ்யோதிருப ஸம்பத்ய”இறே. இப்படி சரீர விமோக்ஷம் பார்த்திருப்பார் படியிறேயிது.

விளக்கம் - (வைகலும் வினையேன் மெலிய) - ஒரு நாள் மெலிந்து பொறுக்கமாட்டாதபடி உள்ளாள். இதன் மூலம் மென்மைத் தன்மை கூறப்பட்டது (வைகலும் மெலிய) - ஆனால் மற்ற விஷயங்களைப் பிரிந்திருப்பவர்கள், உயிரைத் தாங்கியபடி உள்ளனர்; அது போன்று இவரும் இருக்க முடியாதா என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். காலம் செல்லச் செல்ல, மற்ற விஷயங்களை இழந்தவர்களுக்கு அதன் மீது உள்ள ஈடுபாடு கழியும்படியாக அல்லவோ மற்ற விஷயங்கள் உள்ளன. அதாவது அவர்கள் அனுபவிப்பது சாதாரண விஷயங்களை

என்பதால் பொறுக்க இயலும்; இவர் விரும்புவது எல்லையற்ற ஆனந்தம் அளிக்கவல்ல வஸ்து என்பதால் ஆறியிருக்க முடியவில்லை. இவருடைய பக்தி உள்ள நிலைதான் என்ன என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். மனனம் செய்து, அந்தப் பாவனையை அடைந்து, நேரடியாகக் காண்பதாக உணர்ந்து, பின்னர் நேரடியாகக் காண்பதான நிலை ஏற்பட்டு, சரீரத்தை விடும் காலத்தை நோக்கி இருத்தல் என்பதாக இவர் பக்தி உள்ளது. “சரீரம் விடும் காலத்தைப் பார்த்திருப்பார்கள்” என்பதற்கு ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார். சாந்தோக்யத்தில் - தஸ்ய தாவத் ஏவ சிரம் யாவத் ந விமோக்ஷயே அதஸம்பத்யே - இந்தச் சரீரத்திலிருந்து எத்தனை காலம் விடுபடாமல் உள்ளனரோ அதுவரை மட்டுமே மோக்ஷத்திற்குத் தாமதம் - என்பதைக் கூறுகிறார். “தஸ்ய” என்பதுடன், பின்னர் வருகின்ற “அதஸம்பத்யே” என்பதை, “மே - எனக்கு” என்பதான ஒரு சொல்லை ஏற்படுத்திக் கொண்டு, இணைக்கவேண்டும். அதாவது, அதுவரை மட்டுமே எனக்குக் காலதாமதம், அதன் பின்னர் நான் மோக்ஷம் அடைவேன். சாந்தோக்யத்தில் - பரஞ்ஜோதி: உபஸம்பத்ய - பரமாத்மாவை அடைகிறான் - என்று கூறப்பட்டது. இவ்விதம் சரீரம் பிரியும் காலத்தில் எதிர்பார்த்தபடி உள்ளனர்.

வ்யாக்யானம் - (வைகலும் வினையேன் மெலிய) தன்னை விசுலேஷிக்கும்படி மஹாபாபத்தைப் பண்ணின நான், நாடோறும் வ்யஸந பரம்பரையாலே அவஸந்தையாக. ஒருநாள் மெலியப் பொறுக்கமாட்டாத ப்ரக்ருதியானவள் கிடீர்! நெடுநாள் நோவுபடுகிறாள். திருவடி கண்டு போந்தவந்தரம் பிராட்டி பட்டதெல்லாம் படுகிறாளாயிற்று இவளும். ஒரு ராத்ரியில் வ்யஸநம் திருவடி பொறுக்க மாட்டிற்றிலனிதே; “இமாமஸித கேசாந்தாம்”. “மைவண்ண நறுங்குஞ்சி”யை யுடையவர்க்கும் பேணத் தகும் குழலையுடையவள் கிடீர். “சத பத்ர நிபேக்ஷணாம்” “கமல பத்ராக்ஷ:” என்கிற கண்களாலே கண்டு கொண்டிருக்கத் தக்க கருங்கண்ணையுடையவள் கிடீர். “ஸுகார்ஹாம்” அவர் மடியிலேயிருக்கத் தகுமவள். “து:கிதாம் த்ருஷ்ட்வா” இவ்விருப்பிருக்கத் தகாதவளைக் கண்டு. “மமாபி வ்யதிதம் மந:” சோக ஹர்ஷங்களுக்கு அழியாத என்னுடைய நெஞ்சையும் வருத்திற்றுக்கிடீர். இப்படியே காணும் இவளுக்கும் இருக்கிறபடி.

விளக்கம் - (வைகலும் வினையேன் மெலிய) - தன்னை விட்டு நான் அகலும்படியாக அவன் செய்வதற்கு ஏற்றபடியான மஹாபாபம் செய்த நான், ஒவ்வொரு நாளும் தொடந்தபடி உள்ள துன்பத்தால் மெலிவை அடைந்தவளாக. ஒரு நாள் மெலிவதற்குக் கூட தாங்க இயலாதபடியான இவள், நீண்ட நாட்கள் துன்பம் அடைகிறாள். இதற்கு இராமாயணம் மூலம் ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார். இங்கு ஸுந்தரகாண்டம் (16-28) - இமாம் அஸித கேச அந்தாம் சத பத்ர நிப ஈசுஷணா ஸுக அர்ஹாம் து:கிதாம் த்ருஷ்ட்வா மம அபி வ்யதிதம் மந: - (ஹனுமான் தனது மனதில் எண்ணுதல்) கறுத்த கூந்தல் கொண்டவளாக, தாமரை மலர் போன்ற கண்கள் கொண்டவளாக, சுகத்தை அனுபவிப்பதில் தகுதி உள்ளவளாக இருக்கும் இவள், தற்போது துக்கத்தை அனுபவித்தபடி உள்ளாள். இவளை இவ்விதம் கண்டு, எனது மனதானது வருந்துகிறது - என்ற ச்லோகத்தைக் கூறுகிறார். அனுமன் வந்து சென்ற பின்னர் சீதை மிகுந்த துன்பம் அடைகிறாள்; ஒரு இரவில் சீதையின் துன்பத்தைக் கண்டபோதே அனுமனால் பொறுக்க இயலவில்லை. அந்த அளவு துன்பத்தை இவளும் அனுபவிக்கிறாள். (இமாம் அஸித கேச அந்தாம்) - திருநெடுந்தாண்டகம் (21) - மைவண்ண நறுங்குஞ்சி - என்பவர்களுக்கும் ஆசைப்படத்தக்கதாக இவளது கூந்தல் உள்ளது. (சத பத்ர நிபேசுஷணாம்) - “கமலபத்ராசுஷ: - தாமரை இதழ்கள் போன்ற திருக்கண்கள் கொண்டவன்” என்பவனும் கூட, தனது திருக்கண்களால் நோக்கியபடி இருக்கும்படியான கண்கள் கொண்டவன். (ஸுக அர்ஹாம்) - அவனுடைய மடியில் சுகமாக இருக்கத்தக்கவள். (து:கிதாம் த்ருஷ்ட்வா) - இப்படியாகத் துக்கத்தில் இருப்பதற்குத் தகுதி அற்றவளைக் கண்டு. (மம அபி வ்யதிதம் மந:) - இன்ப துன்பங்களால் பாதிப்படியாத எனது நெஞ்சமும் வருந்தியது. இது போன்றே இவளுடைய நிலையும் உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (வினையேன்) நாள் செல்ல நாள் செல்ல ஆசை கழியாதபடியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். மெலிய வானார் வண் கமுகுமென்னுதல், மெலிய திருவல்லவாமுறையுமென்னுதல். அவ்வூரில், பரமசேதநனோடு அசித் கல்பமான ஸ்த்தாவரங்களோடு வாசியில்லை, மெலிவே விளைநீராகப் பல்குகைக்கு. (மெலிய) - நீர்ப்பண்டமாய் அழிகிறபடி. (வானார் இத்யாதி) - இத்தலை மெலிய மெலிய அத்தலை மல்காநின்றது. அவ்வூரிற்சோலைக்கு நீர் இத்தலையில் மெலிவு போலே காணும். (வானார்) ஆகாசத்தைக் கண்செறியிட்டாற்போலேயிருக்கை.

இவளிருக்கிற இடம் “அபிவ்ருஷா: பரிம்லாநா:”, அவளிருக்கிறவிடம் “அகால பலிநோ வ்ருஷா:”.

விளக்கம் - (வினையேன்) - நாங்கள் செல்லச்செல்ல ஆசை விலகாதபடியாக உள்ள பாபங்களைச் செய்தேன். இங்கு “மெலிய வானார் வண் கமுகு” என்றும், “மெலிய திருவல்லவாழ் உறையும்” என்றும் இருவிதமாகக் கொள்ளலாம். அந்த ஊரில் உள்ள உயர்ந்த சேதநன் மற்றும் தாவரங்கள் என்பதான வேறுபாடு ஏதும், அவை நீர்ப்பண்டம் போன்று உருகி, அங்குள்ள விளைநிலங்களுக்கு நீராகப் பெருகுவதற்கு, காணப்படுவதில்லை; அனைத்தும் உருகியபடி உள்ளன. (மெலிய) - நீர்ப்பண்டம் போன்று அழிதல். (வானார் இத்யாதி) - இந்தத் தலையானது இவ்விதம் மேன்மேலும் உருகியபடி உள்ளபோதிலும் அந்தத் தலை மாறாமல் உள்ளது. இந்தத் தலையானது உருகியபடி நீராக நிற்கும் நிலையே, அந்த ஊரில் உள்ள சோலைக்கு ஏற்ற விளைநீர் போலும். (வானார்) - வானத்தையே கபளீகரம் செய்வதாக உள்ள சொலை. இவள் உள்ள இடமானது, அயோத்யாகாண்டம் (59-4) - அபி வ்ருஷா: பரிம்லாநா: - மரங்கள் அனைத்தும் உலர்ந்தன - என்பதாக உள்ளது; அவன் உள்ள இடமானது, யுத்தகாண்டத்தில் - அகால பலிநோ வ்ருஷா: - காலம் அல்லாத காலத்திலும் பழுத்தபடி உள்ள மரங்கள் - என்பதாக உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (வண் கமுகும்) - தர்சநீயமாய் இருக்கை. “குலையார்ந்த பழுக்காயும் பசங்காயும் பாளைமுத்தும் தலையார்ந்தவிளங்கமுகு” என்னுமா போலேயிருக்கை. (வண் கமுகு) கொடி தொடர வேண்டாதே, தான் கொடிக்கு உடம்பு கொடுத்து நிற்கிற ஓளதார்யமென்றுமாம். மெய்யே கொடுக்கிற ஓளதார்யமிறேயிது. (மது மல்லிகை கமழும்) - மலட்டுக் கொடியாயிராதே! பூகத்தோடே அணைகையாலே. பரப்பும் பூவாயிருக்கை. மதுவையுடைத்தான மல்லிகைகளின் பரிமளம் இவளிருந்தவிடத்தே வந்து அலையெறிகை.

விளக்கம் - (வண் கமுகும்) - காண்பதற்கு இனிமையாக உள்ளது. பெரியதிருமொழி (6-9-8) - குலையார்ந்த பழுக்காயும் பசங்காயும் பாளைமுத்தும் தலையார்ந்த இளங்கமுகு - என்பது போன்று உள்ளது. (வண் கமுகு) - கொடியானது தான் உள்ள இடம் தேடி வரவேண்டாதபடி, தான் கொடி உள்ள இடம் தேடிச் சென்று, தனது உடலை அந்தக் கொடிக்கு அளிக்கின்ற வள்ளல் தன்மை கொண்ட மரங்கள்.

“மெய்” என்பதற்கு சரீரம் மற்றும் உண்மை என்று பொருள்; தனது சரீரத்தைக் கொடுக்கும் வள்ளல் தன்மை அல்லது உண்மையாகவே அளிக்கும் வள்ளல் தன்மை. (மது மல்லிகை கமழும்) – அந்தக் கொடிகள், மலட்டுக் கொடிகளாக இன்றி, மலர்ந்து குலுங்கின; பாக்கு மரத்துடன் அணைவதால் ஆகும். பரப்பு முழுவதும் மலர்களாக உள்ளன. மதுவுடன் கூடியதான மல்லிகை மலர்களுடைய பரிமளமானது, இவள் உள்ள இடம் தேடி வந்து, அலை போன்று வீசியபடி உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (தேனார் சோலைகள் சூழ்) இதுக்கு முன்பு சொன்னவையெல்லாம் ஆச்ரய மாத்ரமேயாய்த் தேனேமிக்கிருக்கை. வானார் வண்கமுகுகள் தேன் வெள்ளத்திலே யலைந்து, ப்ரளயகாலத்திலே மார்க்கண்டேயன் பட்டதெல்லாம் படாநின்றது. தேன் வெள்ளமிடுகிற சோலைகள் சூழ்ந்த திருவல்லவாழறையும் கோனாரை; இருவருங் கூட மது பாநம் பண்ணிக் களிக்க வேண்டியிருக்க, நான் மெலியத் தாமே மது பாநம் பண்ணி வர்த்திக்கிறவரை. பாவியேன், இவ்வளவில் “ந சாபி மதுஸேவதே” என்ன வேண்டாவோ. இவர் இவ்வாற்றாமையோடேயிருந்து சோலையைக் உள்ளு நிற்கிறவனோடொக்க இவையும் போக்யமாயிருக்கையிறே. உபாஸ்ய வஸ்து, மநஸ்ஸை ப்ரத்யக் விஷயமாக்கி யநுபவிக்க மாட்டாதார்க்குக் கண்ணுக்கிலக்காக்கிக் கொண்டு நிற்கிறாப்போலே காணும் இவையும். ப்ராப்யனானவனுடைய உபாய பாவத்தில் நிலைபோலே. நித்ய ப்ராப்யனாய்க் கொண்டு அங்கேயிருக்கிறவன், ஆச்ரிதர் உகந்ததொரு த்ரவ்யத்தைத் திருமேனியாகக் கொண்டு முகங் கொடுத்துக் கொண்டு நிற்கிறாப்போலே, அங்குள்ளாரும் இங்கே போந்து ஸ்த்தாவரங்களாயும் ஜங்கமங்களாயும் திர்யக்குக்களாயும் அவனை விடமாட்டாதே நிற்கிறபடி. நித்யரும் முக்தரும் பத்தரில் ருசியுடையாரும், உகந்தருளின நிலங்களைப் பற்றியிறே கிடப்பது; “அஹ்ருத ஸஹஜ தாஸ்யா:” இத்யாதி.

விளக்கம் – (தேனார் சோலைகள் சூழ்) - இதுவரை கூறப்பட்ட கமுகு மற்றும் மல்லிகை ஆகிய அனைத்தும் தேனின் இருப்பிடமாக உள்ளதால் இவ்விதம் “தேனார் சோலை” என்கிறாள். ஆக, விண்ணை கபளீகரித்தபடி உள்ள உயர்ந்த பாக்கு மரங்கள், தேன் வெள்ளத்தில் மிதத்தபடி உள்ளதை நோக்கும்போது, ப்ரளயகாலத்தில் மார்க்கண்டேயன் அடைந்த பாடுகளை அடைவது போன்று காணப்பட்டன. தேன் வெள்ளம் சூழ்ந்துள்ள சோலைகள் நிறைந்த திருவல்லவாழில்

வசிக்கும் கோனாரை; இருவருமாகச் சேர்ந்து நின்று மதுவைப் பருகியபடி களித்து நிற்க வேண்டியதாக உள்ளபோது, நான் நீர்ப்பண்டமாக உருகியபடி உள்ளேன், அவன் மட்டுமே மதுபானம் பண்ணியபடி உள்ளான். இப்படிப்பட்டவனை. ஸுந்தரகாண்டம் (36-42) - ந ச அபி மதுஸேவதே - இராமன் தேனைப் பருகுவதில்லை - என்று இருப்பது போன்று அவன் இருப்பதில்லை; இதற்கு நான் என்ன பாபம் செய்தேனோ? இத்தகைய பிரிவாற்றாமையால் துன்பம் அடைந்துள்ள நேரத்திலும் இவள் சோலையைக் குறித்துக் கவி பாடுவது ஏன்? தனது மனம் மற்றும் சோலை ஆகியவற்றின் உள்ளே புகுந்து நிற்பவனைப் போன்று, இவையும் இனிமையாக உள்ளதால் ஆகும். தங்களுடைய மனத்தை, அவனை நேரடியாகக் காண்பது போன்று மாற்றி, அவனை அவ்விதமாக அனுபவிக்க இயலாதபடி உள்ளவர்களுக்கு, அவர்களால் உபாஸனை செய்யப்படும். வஸ்துவான தானே வலிய வந்து, அவர்களுடைய கண்களுக்கு இலக்காகும்படியாக நிற்பது போன்று இந்தச் சோலைகள் உள்ளன. அடையத்தக்கவனாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் உபாயமாக வந்து நிற்பது போன்று இவையும் உள்ளன. எப்போதும் அடையத்தக்க நிலையில் பரமபதத்தில் உள்ளவன், தனது அடியார்களுக்காக, அவர்கள் விரும்பும் ஒரு பொருளில் அர்ச்சாவதாரமாக வந்து நின்று, அதனையே தனது திருமேனியாக ஏற்று, இங்கு வந்து முகம் கொடுத்து நிற்கிறான்; இதனைப் போன்று பரமபதத்தில் உள்ளவர்கள், அவனை விட இயலாமல் இங்கு வந்து தாவரங்களாகவும் விலங்குகளாகவும் நிற்கிறார்கள். அவன் மகிழ்வுடன் இருக்கின்ற திவ்யதேசங்களை அல்லவோ நித்யரும், முக்தரும், ஸம்ஸாரத்தில் ருசி உள்ளவர்களும் பற்றி நிற்கிறார்கள்? ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் (1-33) – அஹ்ருத ஸஹஜ தாஸ்யா: – கைங்கர்யம் என்ற செல்வத்தை இயற்கையாகவே உடைய - என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – ராமாவதாரத்திலுமொரு லக்ஷ்மணாதிகள், வானரத்வங்களை அடைந்தார்கள், விபீஷணாதிகள் பற்றிக் கிடந்தார்கள்; அதுபோலே. அதிலும் நடையாடித் திரிவார்க்குப் போகைக்கும் யோக்யதையுண்டிறே, அதுவுமில்லையிறே ஸ்த்தாவரங்களுக்கு. ஜநநாத ப்ரஹ்மராயர் திருமுடிக்குறையிலே ஒரு மரம் வெட்டப் புக, அதை எம்பார் கேட்டு, “அல்லாளப்பெருமானே, ஈச்வர விபூதியை அழிக்கப் பார்த்தாயோ” என்ன, இவர் சொல்லும் வார்த்தை கேட்கைக்காக; “ஈச்வர விபூதியல்லாத விடமுண்டோ” என்ன;

“அவை போலன்றுகாண் இவை; ஸார்வபௌமனான ராஜாவும் மஹிஷியுமாக முற்றுட்டாகக் குடநீர் வார்த்து ஆக்கும் சோலைபோலே, பெருமானும் பெரியபிராட்டியாருங்கூடக் கைதொட்டாக்குமவைகாண்” என்று அருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் - இராமாவதாரத்தின்போது லக்ஷ்மணன் முதலான நித்யஸூரிகள் வானரத்தின் உருவங்களை அடைந்தனர். விபீஷணன் போன்ற ரூபம் எடுத்த முழுஷுக்கள், அவனைப் பற்றிக் கிடந்தார்கள். அதனைப் போன்று இங்கும் தாவரங்கள் முதலானவை உள்ளன. நடந்தபடி உள்ளவர்கள் அவனைச் சென்று காண்பதற்குத் தகுதி உள்ளது, தாவரங்களுக்கு அதுவும் இல்லை. பெரியபெருமானுடைய திருமுடி உள்ள இடமான இரண்டு காவிரிகளின் நடுவில் உள்ள திருவரங்கத்தில், ஜநநாத ப்ரஹ்மராயர் என்பவர் ஒரு மரத்தை வெட்ட முயன்றார். இதனைக் கண்ட எம்பார், “ஈச்வரனுடைய ஒரு செல்வத்தை அழிக்க முயல்கிறாயோ?”, என்றார். இதற்கு ப்ரஹ்மராயர், எம்பார் அடுத்து கூறவுள்ள உபதேசத்தைக் கேட்பதற்காக, “ஈச்வரனுடைய செல்வம் இல்லாத இடம் என்று ஏதேனும் உள்ளதா (அதாவது திருவரங்கத்திற்கு மட்டும் என்ன சிறப்பு என்று கேட்பதாகக் கருத்து)?”, என்றார். இதற்கு எம்பார், “இந்த இடத்தில் உள்ள மரங்கள், மற்ற இடங்களில் உள்ளவை போன்று இருப்பவை அல்ல. அனைத்திற்கும் எஜமானனாகிய அரசனும், அவனுடைய பட்டத்து ராணியும் பூர்ணமான அனுபவத்துடன் குடத்தில் நீர் சேர்த்து வளர்க்கும் சோலை போன்று, பெரியபெருமானும் பெரியபிராட்டியாரும் சேர்ந்து தங்கள் திருக்கரங்களால் தொட்டு உண்டாக்குபவை இவை என்பதை அறிவாயாக”, என்று அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - உகந்தருளின நிலங்களிலே மெய்யே ப்ரதிபத்தி விளைந்தார்க்கு அங்குள்ளவையெல்லாம் உத்தேச்யமாய்த் தோற்றுமிறே. கால்வாங்கியல்லது நிற்க வொண்ணாத ஸம்ஸாரம் ததீயத்வாகாரத்தாலே ஒருகால் உத்தேச்யமாகா நின்றதிறே. ப்ரமாணத்தில் பிறக்கும் ப்ரதிபத்தி போலன்றிறே கண்ணுக்கிலக்கானால் இருப்பது, முக்தரோபாதி ப்ரத்யக்ஷ ஸமாநமிறே ஆழ்வார்க்கு ததீயத்வாகாரம். ப்ராமாணிகனுக்கு இங்ஙனல்லது ப்ரதிபத்தி இல்லையிறே. நல்லான், பட்டர் ஸ்ரீபாதத்தை ஆசிரயித்து நெடுங்காலம் ஸேவித்து, பின்பு அந்திம தசையிலே பட்டர் எழுந்தருளி, “என் நினைத்திருந்தாய்” என்ன, “ஒரு

ஸர்வசத்தி யுபகரிக்கும்போது இங்ஙனே கனக்கவாகாதே யுபகரிக்கும்து' என்று நினைத்திருந்தேன்” என்ன; “அதுவென், உன் தேசத்தை விட்டு பந்துக்களை விட்டு நெடுந்தூரம் போந்து இங்ஙனே நோவுபட்டுத் திருவடி சேரக் கிடந்தாயாகில் இங்குபகாரமென்” என்ன; “தேசாந்தரத்திலே யிருந்து அப்ரஸித்தனாய் விழுந்து போகக்கடவ என்னை இவ்வளவும் அழைப்பித்து, உம்முடைய திருவடிகளை யாச்ரயிக்கப் பண்ணி ருசியை விளைப்பித்து, இத்தேசத்திலே உம்முடைய கண் வட்டத்திலே சரீர வியோகமுண்டாம்படி பண்ணினானே” என்ன; “ஆனாலும், தானாக வபிமாநித்த சரீரம் போகாநிற்க நீ இங்ஙன் நினைத்திருந்ததென்கொண்டு” என்ன; “ப்ரமாணங் கொண்டு நினைத்திருந்தேன்” என்றான். கண்ணழிவற்ற வெளிச் சிறப்புடையார்க்கு இங்ஙனேயிறையிருப்பது.

விளக்கம் - இத்தகைய சிந்தனை அனைவருக்கும் உண்டாகாமல் இருப்பதற்கான காரணத்தை அருளிச்செய்கிறார். அவன் மிகவும் மகிழ்ந்து வசிக்கும் இடங்களில், உண்மையாகவே இத்தகைய ஈடுபாடு ஏற்படுபவர்களுக்கு, அங்கு உள்ளவை அனைத்து இந்தச் சிந்தனையில் அடிப்படையில் உள்ளதாகவே இருக்கும். ஸம்ஸாரத்தில் மூழ்கியபடி உள்ள காரணத்தால் வெறுக்கத்தக்கதாக உள்ள இந்த உலகமும் கூட, ஸர்வேச்வரனுக்கு உரியது என்ற சிந்தனையால், விரும்பத்தக்கதாக அமையும். ஆனால் அனைத்தும் அவனுடையது என்பதை நேராகக் கண்டு அனுபவித்து அறிய இயலும். ஆழ்வாருக்கு, ப்ரமாணத்தால் அறியும் ஞானமானது, நேரடியாகக் கண்டு தெளியும் ஞானத்தைக் காட்டிலும் அதிகமானது ஆகும். ப்ரமாணத்தை மட்டுமே நம்பும் மனிதர்களுக்கு இப்படியே சிந்தனை ஏற்படும். இதனை ஒரு நிகழ்வு மூலம் உணர்த்துகிறார். நல்லான் என்பவர் தனது ஊரை விட்டுத் திருவரங்கம் வந்து ஸ்வாமி பராசரப்பட்டருடைய திருவடிகளை அண்டி நின்று, நீண்டகாலம் அவரை வணங்கியபடி இருந்து, மரணம் அடையும் நிலையில் இருந்தார். அப்போது பட்டர் அவரிடம் வந்து, “நீ உனது மனதில் என்ன எண்ணுகிறாய்?”, என்றார். இதற்கு நல்லான், “ஒரு ஸர்வசத்தியானது உதவி செய்யும்போது இந்த அளவிற்கு உதவிகள் செய்யுமா என்று வியந்தபடி உள்ளேன்”, என்றார். இதற்கு பட்டர், “நீ உனது இருப்பிடத்தை விட்டு, உறவினர்களை விட்டு, நீண்ட தூரம் இவ்விதம் இங்கு வந்து நோய் அடைந்து, ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளை அண்டும்படியாகக் கிடக்கிறாய். இங்கு உதவி செய்தது எப்படி?”, என்றார். இதற்கு நல்லான், “வேறு ஒரு இடத்தில் இருந்து புகழ் போன்ற பலவும் இன்றி விழுந்து போகும்படியாக இருந்த என்னை,

இந்த அளவிற்கு இங்கு அழைத்து, உம்முடைய திருவடிகளை நான் அண்டும்படிச் செய்து எனக்கு அதில் ருசியை உண்டாக்கி, இந்த இடத்தில் உம்முடைய கண்கள் பார்த்தபடி உள்ள நிலையில், எனது சரீரத்தை நான் விடும்படிச் செய்தான் அல்லவோ?”, என்றார். இதற்கு பட்டர், “ஆனால், நீயே இந்தச் சரீரம் என்று எண்ணியபடி உள்ளதான சரீரம் விலகும்போது இவ்விதம் நீ சிந்திப்பது எப்படி?”, என்றார். இதற்கு நல்லான், “தகுந்த ப்ரமாணம் மூலம் அறிந்தேன்”, என்றார். எந்தவிதமான குறையும் இல்லாத சிறப்பு கொண்டவர்களுக்கு இப்படி அல்லவோ உள்ளது?

வ்யாக்யானம் - (தேனார் சோலைகள் சூழ் திருவல்லவாமுறையும் கோனாரை) இருவராய்க் கொண்டு பரிமாறவேண்டும் தேசத்திலே தனியே நின்றவர் கிடர். (உறையும்) அவதாரங்கள்போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதியாதொழிகை. (கோனாரையடியேன்) நாராயண சப்தத்திலும் ப்ரணவத்திலும் போலே. அவனைச் சொல்லும்போது தம்மையிட்டல்லது சொல்லப் போகாது; தம்மைச் சொல்லும்போதும் அவனையிட்டல்லது சொல்ல வொண்ணாது. கோனாரையென்றவிடம் நாராயண சப்தார்த்தம், அடியேனென்றவிடம் ப்ரணவார்த்தம். ப்ரணவம் ஜீவ ப்ரதாநம், நாராயண சப்தம் ஈச்வர ப்ரதாநம். அடிகூடுவதென்று கொலோ என்கிறவிடம் சதுர்த்தயார்த்தம்; என்கொலோவென்று ப்ரார்த்தையோடே தலைக்கட்டுகிறதிறே. (கோனாரையடியேன்) நாயகன் தீரோதாத்த நாயகன், இவள் தைர்யமழிந்தவள்.

விளக்கம் - (தேனார் சோலைகள் சூழ் திருவல்லவாழ் உறையும் கோனாரை) - நானும் அவனுமாகச் சேர்ந்து நின்று மதுபானத்தைப் பருகி, களித்து நிற்பது என்று நிலையின்றி, அவன் தனியாக நிற்கிறான். (உறையும்) - அவதாரங்கள் போன்று அல்லாமல், நித்யமாக உள்ள நிலை. (கோனாரை அடியேன்) - நாராயண என்ற சொல்லானது ஸர்வேச்வரனையும், ப்ரணவமானது சேதனனையும் கூறுவதால், அவனைக் கூறும்போது தன்னை விடுத்து உரைக்க இயலாது என்ற நிலை உள்ளது; தன்னைக் கூறும்போது அவனை விடுத்து உரைக்க இயலாது என்ற நிலையும் உள்ளது. “கோனாரை” என்பது “நாராயண” சப்தமாகும்; “அடியேன்” என்பது ப்ரணவத்தின் கருத்தாகும். ப்ரணவமானது ஜீவனை முதன்மையாகவும், நாராயண என்பது ஈச்வரனை முதன்மையாகவும் கொண்டதாகும்; “அடி கூடுவது

என்று கொலோ” என்பது, திருமந்திரத்தில் உள்ள “நாராயணாய” என்பதில் உள்ள “ஆய” என்னும் நான்காம் வேற்றுமை உருபு ஆகும். ஆனால், “அடி கூடுவது என்று கொலோ” என்பது எப்படி நான்காம் வேற்றுமை ஆகிறது என்றால், “கொலோ” என்று ப்ரார்த்தனையுடன் முடிவதால் ஆகும். (கோனாரை அடியேன்) - ஆனால் நாயகி உள்ள இடத்தைத் தேடி நாயகன் வரவேண்டியதாக உள்ளபோது, இவ்விதம் நாயகி வேகமாக வருவது சரியா என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்; நாயகன் உறுதியும் தைரியமும் கொண்டவன், இவள் தைர்யம் அழிந்தவள் ஆவாள்.

வ்யாக்யானம் - (அடியேனடி கூடுவதென்று கொலோ) ஸ்வரூபத்துக்கீடாக விபக்தியி லர்த்தத்தோடே தலைக்கட்டுகிறபடி. எல்லாவளவிலும் ஸ்வரூபமழியாதிறே. தாமாகவுமாம், பிராட்டிமார் தசையை ப்ராப்தராகவுமாம், அதுக்கும் அவ்வருகே சில அவஸ்தைகளை உடையராகவுமாம், ஸர்வகாலமும் ஸ்வரூபம் மாறாது; பிண்டத்வ கடத்வ கபாலத்வ சூர்ணத்வங்களாகிற அவஸ்த்தாந்தரங்களை பஜித்தாலும் ம்ருத்தான வாகாரத்துக்கு அழிவில்லையிறே. தாமான தன்மையில் “அடிதொழுதெழு” என்பர்; பரோபதேசத்தில் “திண் கழல் சேர்” என்பர்; தூது விடப்புக்கால் “திருவடிக் கீழ்க் குற்றேவல்” என்பர்; பிறரைச் சொல்லப்புக்கால் “தாட்பட்ட தண்டுழாய்த் தாமம் காமுற்றாயே” என்பர்; கலங்கி மடலெடுக்குமளவானாலும் “தலையில் வணங்கவுமாங் கொலோ” என்பர்; பித்தேறிச் சொல்லும்போதும் “கண்ணன் கழல்கள் விரும்புமே” என்னுதல், “ஏறிய பித்தினோடு எல்லாவுலகும் கண்ணன் படைப்பு” என்னுதல் சொல்லுமித்தனை.

விளக்கம் - (அடியேன் அடி கூடுவது என்று கொலோ) - ப்ரணவத்தின் கருத்தை உரைத்த பின்னர், நான்காம் வேற்றுமை ஏன் கூறப்பட்டது என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்; ஸ்வரூபத்திற்குச் சேரும்விதமாக, வேற்றுமை உருபுடன் நிறைவு செய்கிறார். ஆனால் நாயகனை நாயகி அணைக்கவேண்டும் என்பது அல்லாமல் “அடி கூடுவது” என்று கூறுவது ஏன் என்றால், அனைத்து நிலைகளிலும் ஸ்வரூபம் மாறாமல் உள்ளது அல்லவோ? தானாக நின்றாலும், நாயகி பாவத்தை அடைந்தாலும், வேறு எந்த நிலைகளை அடைந்தாலும், எந்த ஒரு காலத்திலும் ஸ்வரூபம் மாறாது. மண்ணானது குவியலாக உள்ளபோதிலும், பானையாக உள்ளபோதிலும், உடைந்த ஓடாக உள்ளபோதிலும், துகள்களாக

உள்ளபோதிலும், “மண்” என்பதன் தன்மை மற்றும் வடிவத்திற்கு அழிவில்லை அல்லவோ? தாமாக உள்ள நிலையில் திருவாய்மொழி (1-1-1) - அடிதொழுது எழு - என்பர்; மற்றவர்களுக்கு உபதேசம் செய்யும் நிலையில் திருவாய்மொழி (1-2-10) - திண் கழல் சேர் - என்பர்; தூது விடும் நிலையில் திருவாய்மொழி (1-4-2) - திருவடிக் கீழ் குற்றேவல் - என்பர்; மற்றவர்களைக் கூறும்போது திருவாய்மொழி (2-1-2) - தாட்பட்ட தண்டுழாய்த் தாமம் காழுற்றாயே - என்பர்; கலக்கம் அடைந்து மடல் எடுக்கும்போது திருவாய்மொழி (5-3-7) - தலையில் வணங்கவுமாங்கொலோ - என்பர்; பித்து ஏறி உரைக்கும்போது திருவாய்மொழி (4-4-8) - கண்ணன் கழல்கள் விரும்புமே - என்றும், திருவாய்மொழி (4-4-7) - ஏறிய பித்தினோடு எல்லா உலகும் கண்ணன் படைப்பு - என்றும் கூறுவர்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி – 100)

49. அவிவேக கந அந்த திங்முகே பஹுதா ஸந்தத து:க்க வர்ஷிணி

பகவந்! பவதுர்த்திநே பத: ஸ்கலிதம் மாம் அவலோக அச்யுத!

பொருள் – பகவானே! அடியார்களை நழுவவிடாதவனே! விவேகம் இல்லாமை என்பதான மேகங்கள் மூலம் இருள் சூழ்ந்த திசைகளைக் கொண்டதும், பலவிதமான துன்பங்களை இடைவிடாமல் பொழிந்தபடி உள்ளதும் ஆகிய ஸம்ஸாரம் என்ற இருளில், நல்ல மார்க்கத்திலிருந்து வழி தவறிய என்னை நீ கடாசுஷிப்பாயாக.

அவதாரிகை – “அபராத பஹுளமான பின்பு, சாஸ்த்ரீயமான உபாயாந்தரங்களைப் பற்றிப் போக்குதல், விட்டுப் பற்றுதல் செய்கையொழிய, ‘க்ருபயா கேவல மாத்மஸாத்துரு’ என்று நம்மை நிர்பந்திக்கிறதென்?” என்ன; “சாஸ்த்ரீயானுஷ்டானத்துக்கு ஜ்ஞாநமேயில்லை; வேறு கதியில்லாமையாலே விடமாட்டேன். ஆன பின்பு, க்ருபா கார்யமான விசேஷ கடாசுஷமே எனக்கு உஜ்ஜீவன ஸாதனம்” என்கிறார்.

விளக்கம் – ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “அபராதங்கள் பலவாக ஆன பின்பு, சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்ட மற்ற உபாயங்களைக் கைக்கொள்ளாதல் அல்லது என்னை விட்டு மற்ற உபாயங்களைப் பற்றுதல் போன்றவற்றை செய்வதை விடுத்து, ஸ்தோத்ரரத்னம் (48) – க்ருபயா கேவலம் ஆத்மஸாத்துரு - உனது க்ருபையை மட்டுமே எனக்குச் செய்யவேண்டும் - என்று என்னை ஏன்

நிர்ப்பந்திக்கிறாய்?”, என்றான். இதற்கு, “சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்டவற்றைப் பின்பற்ற எனக்கு ஞானம் இல்லை. மற்ற கதி இல்லை என்பதால் உன்னை விடமாட்டேன். இவ்விதம் உள்ளபோது, உனது க்ருபை மூலம் ஏற்படுவதான சிறப்பான உனது கடாசஷம் மட்டுமே, நான் பிழைப்பதற்கான ஸாதனமாக உள்ளது”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அவிவேக) அதாவது விவேகாபாவம்; ஜீவ பர விவேகாபாவம்; தேஹாத்ம விவேகாபாவம்; த்யாஜ்யோபாதேய விவேகாபாவம்; பந்த விமோசந விவேகாபாவம்; இவையாகிற மேக படலங்களாலே திரோஹிதமான மனஸ்ஸையுடையவனாகையாலே உஜ்ஜீவநோபாயத்தில் திங்மாத்ரமும் தெரியாதிருக்கிறதற்கு மேலே. (பஹுதா ஸந்தத து:க்க வர்ஷிணி) பஹுப்ரகாரமாய், இடைவிடாதேயுண்டான து:க்க வர்ஷத்தை உடைத்தானதிலே. அவிவேகம் து:க்கத்தை விளைக்கையாவது அஜ்ஞானத்தாலே கர்மமாய், அத்தாலே தேவாதி சரீர ப்ரவேசமாய், அத்தாலே தாபத்ரய ரூபமான து:க்கமாயிருக்கும். “பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கும் அழுக்குடம்பும்” என்கிறபடியே. (பஹுதா) ஆத்யாத்மிகாதி பஹுப்ரகாரமாயிருக்கை.

விளக்கம் - (அவிவேக) - அதாவது விவேகம் இல்லாமை; ஜீவாத்மா மற்றும் பரமாத்மா குறித்த விவேகம் இல்லாமை; சரீரம் மற்றும் ஆத்மா குறித்த விவேகம் இல்லாமை; எதனைக் கைவிடவேண்டும் மற்றும் எதனைக் கைக்கொள்ள வேண்டும் என்பது குறித்த விவேகம் இல்லாமை; பந்தம் மற்றும் மோக்ஷம் குறித்த விவேகம் இல்லாமை. இப்படியாக உள்ள மேகக்கூட்டங்களால் மறைக்கப்பட்ட மனம் கொண்டவனாக உள்ளதால், கரை ஏறுவதற்கான உபாயத்தில் எந்த ஒன்றையும் கூட அறியாமல் உள்ளதற்கும் மேலே. (பஹுதா ஸந்தத து:க்க வர்ஷிணி) - பலவிதமாக உள்ளதும், இடைவிடாமல் உள்ளதும் ஆகிய துக்கம் என்ற மழையைப் பொழிந்தபடி உள்ளதான. விவேகம் இல்லாமை என்பது எப்படி துக்கத்தை ஏற்படுத்தும் என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். அறியாமை காரணமாகக் கர்மம் ஏற்படுகிறது; இதன் விளைவாக, தேவர்கள் மனிதர்கள் போன்ற சரீர தொடர்புள்ள பிறவிகள் ஏற்படுகின்றன; இதன் மூலம் ஆத்யாத்மிகம் போன்ற துன்பங்கள் ஏற்படுகின்றன. திருவிருத்தம் (1) - பொய்ந்நின்ற ஞானமும்

பொல்லா ஒழுக்கும் அழுக்குடம்பும் - என்பது காண்க. (பஹுதா) - இத்தகைய ஆத்யாத்மிகம் போன்றவை பலவாக உள்ளன.

வ்யாக்யானம் - (பகவந்) “இந்த து:க்கத்தைப் பரிஹரிக்கைக்கு இத்தலையில் ஜ்ஞாந சக்த்யாத்யபாவமும், தேவராலல்லது பரிஹாரமில்லை என்கிற இதுவும் தேவரீர் அறியீரோ?” என்கை. (பவதுர்த்திநே) ஸம்ஸாரமாகிற மழைக்காலவிருளிலே. துர்த்திநம் மேக திமிரம். (பத:ஸ்கலிதம்) “கொடுவினைத் தூற்றுள் நின்று பாவியேன் பல காலம் வழி திகைத்து அலமருகின்றேன்” என்கிறபடியே. (மாம்) கர்மாத்யுபாயங்களில் ப்ரச்யுதனான என்னை. நான் படுகிற பாடு இதுவானால், சாஸ்த்ரீயானுஷ்டானத்துக்கு நான் ஆர்? தேவரையொழிய வேறு உண்டோ? என்று கருத்து. (அவலோகய) “அவலோகா தானேந பூயோ மாம் பாலய” என்று சொல்லுகிறபடியே, ஸகல க்லேசமும் போம்படி பார்த்தருள வேணும். ஸாதநாந்தர நிஷ்டார்க்கும் தேவர் விசேஷே கடாசுஷம் உத்தாரகமிநே. “ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம் பச்யேந் மதுஸூதந” என்று அதிகார ஸித்தியும் தேவர் கடாசுஷமிநே. “ஜிதந்தே புண்டரீகாசுஷ” என்று, புறம்புள்ள துவக்கை அறுப்பதும் உன் கடாசுஷமிநே. (அச்யுத) “அடியரை வல்வினைத் துப்பாம் புலனைந்தும் துஞ்சக்கொடான்” என்கிறபடியே, ஆச்ரிதரை ஒரு வழியாலும் நசிக்க விட்டுக் கொடாதவரிநே தேவர். “அவருயிரைச் சோர்ந்தே போகல் கொடாச்சுடரை” என்னக்கடவதிநே.

விளக்கம் - (பகவந்) - இத்தகைய துக்கங்களை விலங்கிக் கொள்வதற்கு ஏற்ற ஞானம், சகதி போன்றவை என்னிடம் இல்லை என்பதையும், உன்னை விடுத்து இவற்றைப் போக்க வழி இல்லை என்பதையும் நீ அறிவாய் அல்லவோ? (பவதுர்த்திநே) - ஸம்ஸாரம் என்பதான மழைக்கால இருளில். துர்த்திநம் என்றால் மேகத் திரை. (பத: ஸ்கலிதம்) - திருவாய்மொழி (3-3-9) - கொடுவினைத் தூற்றுள் நின்று பாவியேன் பல காலம் வழி திகைத்து அலமருகின்றேன் - என்பதற்கு ஏற்ப. (மாம்) - கர்மம் மூலம் செய்யப்படும் உபாயங்களில் ஈடுபட்டபடி உள்ள என்னை. நான் அடையும் துன்பங்கள் இவ்விதம் என்னும்போது, சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்டவற்றைச் செய்வதற்கு நான் யார்? உன்னைத் தவிர வேறு உபாயம் உள்ளதா? (அவலோகய) - ஸ்ரீவிபு. (1-20-16) - அவலோகா தானேந பூயோ மாம் பாலய - மீண்டும் கடாசுஷிப்பதன் மூலம் என்னை நமுவவிடாமல் காப்பாயாக - என்பதற்கு ஏற்ப, எனது அனைத்து துன்பங்களும்

விலகும்படியாக என்னைக் கடாசுஷிக்க வேண்டும். மற்ற உபாயங்களைக் கைக்கொண்டபடி உள்ளவர்களுக்கும் கூட உனது கடாசுஷமானது, கரை ஏற்றும் வழி அல்லவோ? சாந்திபர்வம் (358-73) ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம் பச்யேந் மதுஸூதந - பிறக்கும்போதே எந்தப் புருஷனை மதுஸூதனன் பார்க்கிறானோ - என்பதற்கு ஏற்ப, தகுதிகள் உண்டாவதும் உனது கடாசுஷத்தால் ஆகும் அல்லவோ? ஜிதந்தே(1) – ஜிதந்தே புண்டரீகாசுஷ - என்று மற்ற விஷயங்களில் உள்ள பற்றுதல்களை அறுப்பதும் உனது கடாசுஷம் அல்லவோ? (அச்யுத) - திருவாய்மொழி (1-7-2) – அடியரை வல்வினைத் துப்பாம் புலனைந்தும் துஞ்சக்கொடான் - என்பதற்கு ஏற்ப, அடியார்களை எந்தவிதத்திலும் அழியவிடாமல் தடுப்பவன் நீ அல்லவோ? திருவாய்மொழி (2-3-6) – அவருயிரைச் சோர்ந்தே போகல் கொடாச்சுடரை – என்பது காண்க.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்